

A fókák tengeréből kilép Húsvét-isten,
sötétbarna kezében
dárda, nap-nevetéssel
villás ágat tör,
súlyos a lépte a havon át,
érzi a vizek útjait.
A varázspálca most lebillen
hevesen mutat lefelé
a földalatti
titokra.

Az újszülött báránycák hol vannak?
A hosszú, remegő
lábukra most lépők?
Lássuk már azokat az újszülött báránycákat,
most, mikor a nap leereszkedik és alacsonyan
áll az eltűnő jégmezők fölött,
most, mikor szikrázik a sűrű levegő,
most, mikor a fajt csattogva leszáll a kéken úszó jégtáblákra.

TORNAI JÓZSEF fordításai

PETER SANDELIN

* * *

hajnali fény csurog lefelé az ablakkereten
s a válladon,
tudom, hogy a fák törzsei
lassan visszanyerik formájukat
és tört fény porzik végig a vízen

fekszem, ébren és mozdulatlanul,
befelé hallgatózom —

még nem

zuhan a bomba,

még nő a gyermekünk, még ágaskodik a fű a tágas űr felé,
félútig még följut a hangya a sziklás köveken

* * *

...ezer méter... kilencszáz... de mi az?
mi füstöl odalent? Nem, nem a gép szárnya
hanem a kiszáradt föld, egy nevenincs város
cserepei hevernek, szanaszét szóródott testek,
temetetlen lelkek és színes plakátok maradványai

a szántón: rozsdás

földbe fült eke

Fájhat Isten lába, azért kiáltozik

azt hiszed, fontos? valóban
azt hiszed? — na igen, talán neked,
csak hogy te nem vagy Európa, de még
egy város sem, vagy egy hétfői nap, felkiáltójeled
máris megfakul, belemetszve az ablakon behulló fénybe
Senki nem látta szárnycsapásaid
senki se emlékszik megszakadt izmaidra
(vagy a béklyókra a bokád körül)
A kérdést
nem dobtad elég
mélyen a kozmosz fekete vizébe,
a szél fölkapta a magot, magával vitte
az pedig kiszáradt, talán azt
hitted hogy

GÖSTA ÅGREN

Itt

Jött, jött az öregség
eseménytelen vasárnapjain át.
Kendője a fején, szoknyája a bokáját verdeste,
szállt, akár egy testes, rongyokból összevarrt madár.
Jött. Aztán egyszercsak megállt a napfénytől hunyorogva
a favágító-dombon, és eltűnődött, hogyan
illenék meghalnia. Igen, ezt meg kell
írnom. Ez bárhol és bárkivel
megtörténhet, és nincsenek megválaszolható
kérdések. Csak a soha föl nem tett
kérdéseket kell megválaszolni. Emlékszem,
a két keze már nem is volt az
övé. A két kéz dologtalanul
hevert az ölében. A szemével árnyékokat és fényt
érezkelt csupán. Csönd volt. Akkor arra
gondoltam: ez a csend a testéből
szívárog. Még egy perc, és eléri a
szívét. Még egy perc és
magamra
maradok.

Egyedül

Legnehezebbek az esték voltak. Olyankor
elüldögélt az ablak mellett. Az ég
parázsló selyme csak nagyon sokára
húnyt ki. Végül már csak az emlék,
az emlékezés fájdalma maradt.